

Av sjúkrahúsinum og til sigur í Hósvík

10-mannafer: Ein eysturoyingur skræddi seg úr seingini, har hann hevði ligið sjúkur, og bátsformaðurin kom so at siga beinleiðis av landssjúkrahúsinum og til Hósvíkar

Umborð á Eysturoyinginum dylja teir ikki, hvat málið er hjá teimum í ár. Tað er at endurtaka avrikið í fjór. Ta ferðina vunnu teir allar FM róðrarnar, og koma teir fremstir um málið allar seks ferðirnar í ár, so kann tað væl vera, at talan verður um eitt nýtt met. Nógvir bátar hava vunnið nógv, men okkum kunnugt hevur tað ongantið eydnast nokrum báti at vunnið allar róðrarnar tvey ár á tað. Um onkur lesari situr við betri vitan hesum viðvíkjandi, so høvdu vit verið fegnir at frætt um hetta.

Havnarbáturin vann nógv fyrrapartin í sjeyti árunum. Í 1973 vunnu teir allar róðrarnar, men í 1974 mistu teir ein sigur – tað var í Vági – og í 1975 kiksðu teir aftur eina ferð – tað var í Fuglafirði.

Hóast teir í Runavík vóru sannførandi á norðoyastevnu, so vóru vánirnar undan leygardegnum ikki so góðar, sum tær onkuntíð hava verið.

Martin Venned, sum er annar av toftimonnum, býr í Klaksvík, og harvið er tað ikki serliga høgligt hjá honum at venja. Men í vikuni, sum fór, hevði hann ikki vant nakað serligt við, tí hann var sjúkur, og leygararmorgunin fór hann so at siga beinleiðis úr sjúkrahúsinum og til Hósvíkar at róga.

Av landssjúkrahúsinum
Men toftimaðurin var í síðstu viku so at siga bara annar av trupulleikum umborð á Eysturoyingi. Ludvík Justinussen er bátsformaður, og tað kom sjálvandi illa við, tá læknin mikukvöldið gjørdi av, at bátsformaðurin skuldi leggjast inn á landssjúkrahúsið. Kappróðarmaðurin hevði nógva pínu, og teir vóru bangnir fyri, at tað var nýra-

steinur, sum plágaði.

– Vit vandu síðstu ferð undan stevnuni hóskvöldið, og tá var tað mest sum avgjørt, at eykamaðurin, sum vit hava, skuldi róga við, og vit vóru farnir at leita eftir næsta eykamanninum, tí vit roknaðu avgjørt ikki við, at Ludvík fór at vera førur fyri at róga, og tað var ikki fyrrenn, tá vit leygarðagin hittust í Hósvík, at onkrir av hinum frættu, at vit fóru at verða fullmannaðir.

Hetta sigur formaðurin í róðardeildini hjá NSÍ, Sofus T. Hansen, okkum. Hann situr á toftini saman við Martini Venned, og harvið var hann leygarðagin tann næsti at staðfesta, at sjúku menninir vóru komnir nóg frætt fyri seg, og hjá øllum øðrum var hetta sjón fyri søgn.

Rúkandi spurtir

Teir umborð á sigursvanda bátinum vóru ikki heilt álvaligir, bæði tí teir høvdu havt omanfyri standandi trupulleikar at dragast við, og tí at teinurin, sum skuldi leggjast afturum hesa ferð var fimin hundrad metrar longri, enn hann var í Klaksvík, har 10-mannaferðin róðu fimtan hundrad metrar.

Eysturoyingur legði fyri sum eitt óløg, og tað var skjótt, at hann var kominn ein

góðan skut framum. Skuturin gjørdist til eina hálva og so eina heila bátslongd. So ókstist munurin stútt og stóðugt, og á málinum vóru tað fleiri bátslongdir aftur til næstu bátarnar.

Vert er at leggja til merkis, at hetta var fyrsta ferðin, at Eysturoyingurin kappaðist við lotinum ímóti. Millum kappróðarfólk hevur verið ikki sørt av práti um, hvussu tað fór at hiltast, tá nýggi og harvið lætti guli báturin fór at fáa gulið ímóti, og tað hava verið tvey, sum hava roknað við, at undir tilíkingum umstøðum fór tað at eydnast hjá Havnarbatinum, sum hevur verið so altráður eftir at koppa Eysturoyinginum, at sleppa framum. Teir, sum kanna Havnarbatin, plaga at hava á orði, at báturin við dreka-stevinum gongur væl, tá lotið er ímóti.

Men í Hósvík var tað staðfest, at Eysturoyingur er bestur, uttan mun til hvussu veður og vindur skikkar sær:

– Vit komu framum bein-

anvegin, og tað var skjótt vit fingi kensluna av, at tað vóru vit, sum stýrdu róðrinum. Vit sóu aftur á hinar, og vit kendu okkum ongantið hótta.

Hetta sigur Sofus T. Hansen, og tá vit spyrja, um tann ógiligi endaspurturin hjá Eysturoyinginum komst av, at teir kendu seg hótta, so er svarið nei:

– Vit høvdu somu ferð alla tíðina, men tvey síðstu tjúgu tókinin taka vit altíð ein spurt, og tað gjørdi vit eisini hesa ferð, sigur Sofus T. Hansen. Tá hann og bátsfelagarnir komu á mál, vóru teir triggjar bátslongdir undan kappingarmeytunum.

Hóttanin kom úr Vestmanna

Havnarbáturin var næstfremstur á norðoyastevnu. Havnarmenninir lógu leygarðagin undir liðini á Eysturoyingi, og stóran part av tvey túsund metra teininum royndu teir umborð á Havnarbatinum at halda tær um róðrið á oddabátinum, samstundis sum teir høvdu sitt

stríð við at halda seg frammanfyri vestmennarnar, sum vóru treiskir.

Havnarbáturin misti ták á Eysturoyinginum, og eftir at teir høvdu roynt triggjar ferðir, eydnaðist tað hjá teimum umborð á Vestmenningi at leggja havnar-menninir aftur um og at halda teimum aftanfyri.

– Vit sóu, at Vestmenningur var drúgvur í kappingini, men vit kendu ongantið, at teir komu okkum so mikið nær, at teir gjørdust nøkur hótta, sigur Sofus T. Hansen.

Nýggi báturin

Tvøramenn vóru fyri fyrstu ferð á stevnu við nýggja Suðuroyinginum. Gamli báturin, sum var frá 1934, luttkó fyrri síðstu ferð í kapping á norðoyastevnu, og tvøramenn knýta so nógva góða kappróðarminni at gamla bátinum, at teir hava gjørt av at varðveita hann.

Starturin hjá nýggja bátinum var nakað linur, og eina løtu vóru teir klárt aft-

Tað gongur meiri enn stríltið hjá hinum bátunum at fáa fatur á Eysturoyingi. Teir vunnu allar róðrarnar í fjór, og higartil í ár hava teir vunni báðar róðrarnar (Jens Kr. Vang)

astir, men í síðsta enda royndist tað ikki heilt illa, tí stutt úr málinum tóku teir Nólsoyingin og komu tiskil upp á fjórða plássið.

Nólsoyingar vóru fyrstu lötuna teir idnastu í kappingini við Eysuroying, men sum tað á leiðini av Selatrað og vestur yvir rann alt meiri út av logginum, datt Nólsoyingurin longri aftur, og at enda komu teir síðstir um málið.

Fyrtreytarnar hjá nólsoyingum vóru ikki tær bestu, tí tá teir skuldu fara í bátin manglaði ein maður, og tað sigur seg sjálvt, at tað í síðsta enda mátti siggjast aftur á avrikinum, at ein maður, sum hevði lítla ella rættari onga venjing, hjálpti til

jh

